

„Televize je zabiják, raději si povídám s těmi, kteří jsou osamělí.“ Jak se žije v domově pro seniory

4.8.2025 - | Charita ČR

Odejít do domova pro seniory bývá často náročné rozhodnutí. Lidé opouštějí svůj domov a s obavami přicházejí do neznámého prostředí. Pan Dominik si ale s životní změnou těžkou hlavu nedělal. „Pro mě to těžké nebylo, spíš už jsem se těšil,“ říká s klidem. Důvod byl prostý, nechtěl přidělovat starosti své dceři, která velmi vážně onemocněla.

"Navíc jsem si kvůli svým zdravotním problémům nemohl dojít ani nakoupit. Měl jsem pocit, že není nutné, aby se o mě staraly děti. Proto jsem si podal žádost do domova, vysvětluje."

Pan Dominik se naučil přijímat životní změny s nadhledem. Do důchodu odešel, jakmile na něj měl nárok, a další pracovní nabídky už odmítal, aby si mohl důchod co nejvíce užít. Věnoval se hudbě, pracoval na zahradě a žil aktivně tak dlouho, dokud mu to zdraví dovolilo. Dům seniorů Charity Litoměřice si nevybral náhodou. Díky hudbě pro něj byl známým místem. Dříve sem totiž docházel s kamarádkami hrát klientům na harmoniku. „Bydlel jsem v Litoměřicích a tady v okolí žádné lepší zařízení není,“ říká.

Začátky pro něj ale nebyly úplně jednoduché. Zvyknout si na společné soužití s neznámým člověkem není vždy samozřejmost. „Občas sem lidé nastoupí a jejich spolubydlíci jim nemusí vyhovovat. Být s někým, kdo je taky starý a má své vrtochy, může být složité. Ale já jsem mistroval, vždy jsem uměl vyjít s lidmi a zvládnul jsem to i tady,“ vrací se do doby před deseti měsíci, kdy v domově začal žít.

Ačkoliv může kdykoliv využít pomoc personálu, snaží se být soběstačný a co nejvíce věcí zvládnout sám. „Sestry tu mají dost práce s jinými lidmi, tak se snažím, aby mi pomáhat nemusely.“ I tak má pro personál Domova pro seniory na Dómském pahorku jen slova chvály a uznání.

Jak vypadá jeho běžný den v domově? „Ráno se vzbudím, zazpívám si, zahraju si na to, co mám zrovna po ruce,“ ukazuje na stůl, kde leží fujara, píšťala a harmonika. Hudba je pro něj nejen radost, ale i forma spojení se světem. „Když slyším hezkou písničku, naučím se ji a pak si ji zahraju. Z toho mám největší radost.“ Televizi sleduje výjimečně. „Jen večer, televize je zabiják,“ mávne rukou. „Raději mluvím s lidmi. Je tady hodně těch, kteří jsou sami a potřebují si popovídat. Mám pak pocit, že jsem alespoň trochu potřebný. Největší radost mi dělá, když se lidé smějí. Když si zpívají. To mě potěší nejvíc.“

I přes to, že je upoután na invalidní vozík, neztrácí pan Dominik životní nadhled a na závěr svého vyprávění přidává myšlenku, nad kterou se stojí za to zamyslet.

<https://www.charita.cz/aktuality/z-domova/televize-je-zabijak-radeji-si-povidam-s-temi-kteri-jsou-osameli-jak-se-zije-v-domove-pro-seniory>